

over kan der eventuelt udstedes forbud vedrørende lande, som der i andre bredt sammensatte internationale fora træffes beslutning om at forbyde eller modvirke våbenoverførsler til.

Efter § 7 a, stk. 2, er det endvidere forbudt at transportere de i stk. 1 nævnte våben mv. mellem tredjelande, hvis der ikke fra de kompetente myndigheder i afsender- og modtagerlandet foreligger de efter lovgivningen i vedkommende lande nødvendige tilladelser til henholdsvis udførsel og indførsel.

Der er i henhold til § 7 a, stk. 3, mulighed for at meddele dispensation fra forbuddene i stk. 1 og 2. Endelig kan justitsministeren efter § 7 a, stk. 4, bestemme, at stk. 1 og 2 skal gælde våben af enhver art.

Justitsministeren har i henhold til § 7 a, stk. 1 og 4, udstedt bekendtgørelse nr. 954 af 20. september 2004 om transport af våben mv. mellem tredjelande (våbentransportbekendtgørelsen).

Såvel indgåelse af og instruktion om indgåelse af aftale om transport som faktisk udførelse af og instruktion om faktisk udførelse af transport er omfattet af reglerne i § 7 a og våbentransportbekendtgørelsen. Derimod er en eventuel mellemmands formidling af en aftale om våbentransport ikke omfattet, men kan – efter omstændighederne – anses som medvirken til eventuel overtrædelse af de nævnte forbud.

Kongelige anordninger udstedt af Udenrigsministeriet, jf. lov om visse forholdsregler i henhold til De Forenede Nationers pagt, til opfyldelse af våbenembargoer vedtaget af FN's Sikkerhedsråd i henhold til FN-pagtens kapitel VII indeholder typisk – afhængig af det nærmere indhold af den pågældende FN-embargo – forbud mod salg, overdragelse, transport eller anden form for levering af våben og krigsmateriel til det pågældende embargo-belagte land. Våbenformidling i form af forhandling eller arrangering af overførsel af egne våben til det pågældende land er omfattet af et sådant forbud og dermed strafbar efter straffelovens § 110 c, stk. 2. En person, der som mellemmand er med til at forhandle eller arrangere overførsel af våben mellem sælger/afsender og køber/modtager, kan imidlertid som hovedregel ikke anses for selvstændigt at overtræde forbuddet, men vil efter omstændighederne kunne straffes for medvirken.

Formidling af våben kan også i øvrigt efter omstændighederne være omfattet af andre be-

stemmelser i straffeloven, herunder straffelovens § 114 b om medvirken til terrorisme.

2.2.2. Dansk jurisdiktion (straffemyndighed)

Våbenformidling er ikke nødvendigvis knyttet til dansk territorium, men kan foregå i udlandet. På den baggrund gennemgås i dette afsnit reglerne om dansk straffemyndighed og de heraf følgende begrænsninger for anvendelse og håndhævelse af eventuelle fremtidige straffebestemmelser vedrørende disse handlinger.

Handlinger, som foretages i den danske stat og på danske fartøjer (dvs. skibe, der sejler under dansk flag, og luftfartøjer, som er dansk registreret), hører under dansk straffemyndighed, jf. straffelovens § 6 (territorialprincippet). Bestemmelsen kræver ikke, at hele den kriminelle virksomhed er foretaget i den danske stat. Når blot en del af virksomheden er foretaget her i landet, må forholdet således antages at være undergivet dansk straffemyndighed efter denne bestemmelse.

Dansk straffemyndighed omfatter endvidere handlinger foretaget i udlandet af personer, der har dansk statsborgerskab eller bopæl i Danmark, jf. straffelovens § 7, stk. 1, (personalprincippet). Hvis handlingen foretages inden for folkeretligt anerkendt statsområde, er det dog som altovervejende hovedregel en betingelse, at handlingen er strafbar både efter gerningsstedets lov og dansk lov (princippet om dobbelt strafbarhed), og at den pågældende danske straffebestemmelse ikke efter sit gerningsindhold er territorielt begrænset til forhold begået i Danmark. Efter stk. 2 finder bestemmelsen tilsvarende anvendelse på udlandshandlinger begået af en person, der har indfødsret eller bopæl i de andre nordiske lande, og som opholder sig her i landet på påtaletidspunktet.

Hvis der er tale om en handling udført i udlandet af en ansat i et selskab med hjemsted i Danmark, som er ansvarlig for den ansattes handlinger, er spørgsmålet, om lovovertrædelsen/handlingen skal anses for begået i udlandet eller i Danmark.

Efter retspraksis anses en selskabsovertrædelse som udgangspunkt for begået dér, hvor den ansatte begår den handling eller undladelse, som udløser selskabsansvaret, jf. Vestre Landsrets dom refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1987, side 705, og Højesterets dom refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1995, side 9. De nævnte